

[Foss.]

arbejde, vil betegne dannelsen af Det nordiske Råd som en milepæl af stor betydning i Nordens historie.

Mere er der ikke for mit vedkommende at sige udover, at jeg vil udtale ønsket om, at man nu fra alle sider vil gøre, hvad man kan, for at skabe gode arbejdsmuligheder og indhold i Det nordiske Råds arbejde. Det er givet, at det allerede fra den første start, fra det første møde, er overordentlig vigtigt, at man optager fornuftige opgaver, at man præsterer et fornuftigt samarbejde, at man skaber en tradition med dette råd, således at det bliver en virkelig institution, som kan udvikle sig efterhånden. Meget kan slås i stykker, hvis rådet kun skal bruges til festtaler, men det er jo også blevet fremhævet fra alle sider, at dette nordiske råd skal bruges til andet, at vi skal arbejde med ting, som der er mulighed for at gennemføre, og ikke med luftkasteller.

Til slut skal jeg også på mit partis vegne give tilslutning til den valgordning for rådets medlemmer, som er vedtaget af det andet høje ting, og jeg skal i det hele taget give mit partis tilslutning til det foreliggende lovforslag.

P. N. Petersen (Røje): Den, der første gang står på Stortorvet i Malmø, kan ikke frigøre sig for et overvældende indtryk af den kolossale rytterstatue af Karl X Gustav, der mere end noget andet minder om, at Skaane engang har været et dansk land, og at samme konge på et hængende hår havde erobret hele Danmark. Men i dag er der ikke et normalt menneske i Danmark, der virkelig for alvor kan tænke den tanke, at vi skal kræve Skaane, Halland og Blekinge genforenet med Danmark. På samme måde er det med Norges skiftende tilhørsforhold med påfølgende selvstændighed. Der er ingen normale mennesker i de nordiske lande, der kan fostre den tanke, at et enkelt af disse lande skal dominere over de andre, eller at landegrænserne her i Norden skulle ændres.

Denne lykkelige udvikling skyldes een eneste ting: at vi hører til samme folkestamme. Vi har praktisk talt fælles sprog, fælles kultur, fælles livsformer, ligesom de nordiske landes historie er vævet ind i samme mønster. Når viljen til en fredelig løsning af de uoverensstemmelser, der kan opstå i denne nordiske familie, altid er tilstede, må det uvægerligt føre til et intimt samarbejde mellem de nordiske folk. Studenterkandinavismen gav stødet til denne udvikling. Danske studenter, der var grebet

af den skandinaviske tanke, besluttede at gå over det islagte Øresund for at besøge deres svenske kammerater, men disse var grebet af den samme tanke, og så mødtes de danske og svenske studenter midt på Øresunds is, et spontant udtryk for livsvilje i det folkelige fællesskab her i Norden.

Jå, det var studenter, og nu om dage vil man helst trække på skulderen ad alt dette. Men udviklingen fortsatte, og i dag behandler vi forslaget om et nordisk råd, valgt af de nordiske landes lovgivende forsamlinger. Man kan ikke sige, at den nordiske tanke voksede jævnt og støt, tværtimod, i de første årtier var den meget famlende og usikker; det varede længe, inden den nåede at fæste rod i realiteternes grund. Det skete først igennem det stadig mere og mere omfattende samarbejde på det folkelige og kulturelle område og gennem den sociale og økonomiske udvikling, som ikke mindst Danmark må påskønne på baggrund af de begivenheder, der fandt sted under sidste verdenskrig.

Det foreliggende lovforslag tager altså sigte på oprettelse af et nordisk råd, der skal være et led i den udvikling af det politiske, folkelige, kulturelle, sociale og økonomiske samarbejde, der foregår i de nordiske lande, en udvikling, der ligesom vokser organisk frem. Det er ikke en nordisk overrigsdag med besluttende myndighed, der her er tale om, men et råd, der kan afgive indstillinger til de pågældende landes regeringer og lovgivende forsamlinger. Derfor hviler denne lovgivning i højeste grad på et realitetens grundlag og afspejler nøje det fællesnordiske stadium i øjeblikket.

Jeg finder anledning til at udtale min glæde over vedtægtens § 3, hvorefter et eventuelt finsk ønske om at deltage i rådets forhandlinger og beslutninger kan imødekommes. Ganske vist kan det ikke siges, at det finske folk har sprogfællesskab med de andre nordiske folk, da de ni tiendedele af befolkningen taler et sprog, der hører til den finsk-ugriske sprogstamme, hvorfor den sproglige forbindelse med de andre nordiske folk må finde sted igennem det svenske sprog, der jo kun tales af ca. en tiendedel af befolkningen i Finland.

Yderligere umuliggør den særlige stilling, som det finske folk indtager overfor den store nabo mod øst, et så intimt samarbejde med de andre nordiske lande som ønskeligt. Men trods alle disse vanskeligheder er det nu engang en kendsgerning, at det finske folk har levet sig således ind i nordisk ånd, nordisk væsen og nordisk tankegang, at det med rette kan siges, at det finske folk hører